

OD AUTORKY ROMÁNOV
MŔTVI ROMANTICI A SEDEM ROKOV MEDZI NAMI

Ashley Poston

Láska medzi riadkami

MOTÝL

Láska
mezi
stádkami

Ashley Poston

Láska
mezi
řádkami

VYDAVATELSTVO MOTÝL

A Novel Love Story

Copyright © 2024 by Ashley Poston

All rights reserved.

Cover design and illustration by Vi-An Nguyen;

flowers based on an illustration by Pavel Naumov

Preložila © Miriam Ghaniová, 2025

Zodpovedná redaktorka: Viktória Dubovická

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148960/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-427-6

*Venujem autorke svojej obľúbenej knihy.
Kiežby som Vás mohla stretnúť,
ale dúfam, že moje knihy nájdu na pulloch tie Vaše,
a dúfam, že sa spriatelí.*

KONIEC

BOLO RAZ JEDNO MESTO.

Bolo to malebné mestečko v tichom údolí, kde život plynul slimačím tempom a jediná cesta dnu bola zároveň jedinou cestou von. Bola tam cukráreň, v ktorej predávali tie najsladšie medové karamelky, aké ste kedy ochutnali, a záhradníctvo, kde pestovali exotické rastliny, krásne kvitnúce po celý rok. Miestnu kaviareň pomenovali podľa vačice, čo trápila jej majiteľa celé roky, a šéfkuchár tam robil najlepšie medové francúzske hrianky na celom severovýchode. Bol tam bar, kde barmanka vždy vedela, ako sa voláte, a hamburgery boli vždy trochu pripálené, hoci miestna štiplavá omáčka vždy zamaskovala ich spálenú chuť. Ak ste chceli zostať na víkend, mohli ste sa ubytovať v novom penzióne hneď po dokončení jeho rekonštrukcie a po príjemnom výstupe po turistickej trase Včelí med ste uvideli vodopád, o ktorom sa povrávalo, že ak si pod ním budete niečo priať, želanie sa vám splní. V mestečku bola aj drogéria, obchod s potravinami, klenotníctvo, ktoré bolo otvorené len vtedy, keď bol Merkúr retrográdny...

Ach, bolo tam aj kníhkupectvo.

Bolo zastrčené v nenápadnom kúte starej tehlovej budovy, vybavené labyrintom polic so stovkami kníh. V zadnom rohu bol priestor na čítanie s kozubom a takými pohodlnými

kreslami, že ste sa do nich mohli uvelebiť pri čítaní na celé hodiny. Z krovu viseli sklenené zvonkohry, a keď na ne cez horné okná dopadli slnečné lúče, vrhali na stohy kníh farebné škvvrny a maľovali na ne rôzne vzory. V odkvape hniezdila rodinka škorcov a každé ráno spievala svoje piesne do rytmu odbíjania vežových hodín.

Mesto bolo tiché, útulné, ospalé, a ak ste zavreli oči, takmer ste počuli, ako údolie dýcha, ako pomedzi budovy presvišťal vietor a opäť sa utíšil.

Bolo raz jedno mesto a ja som si bola istá, že sa tam budem cítiť ako doma, ak sa tam niekedy dostanem.

Bolo raz jedno mesto, ale už neexistovalo.

Vidiecke cesty

STRATILA SOM SA.

Nie v prenesenom zmysle slova, naozaj som sa fyzicky stratila stovky kilometrov od domova, uprostred ničoho.

Zostala som bez mobilného spojenia. Bez signálu. Mapa, ktorú som mala, bola zastaraná. Benzínová nádrž zívava prázdnotou.

A bola som sama.

Keď som sa včera vydala na cestu – pred ôsmimi hodinami som vyšla na diaľnicu po nocľahu v hoteli v dinosauroch štýle a dnes som cestovala ďalších osem hodín –, nečakala som, že na poslednom úseku cesty zabľúdím. Bola som tak blízko. Chata, kde som mala bývať nasledujúci týždeň, bola na dosah, ale Google mapy stále vypadávali, keď som prechádzala oblasťou nazývanou Rip Van Winkle, až kým sa na obrazovke môjho telefónu nezjavila len jednofarebná krajina a moja malá modrá bodka poskakovala uprostred ničoho.

Posledné dva roky som sa so svojou najlepšou kamarátkou vydávala na tú istú cestu do tej istej chaty v Rhinebecku v štáte

New York, aby som sa stretla s tými istými ľuďmi, členmi nášho Lascívneho čitateľského klubu. Nemala som sa stratiť.

Lenže tento rok bol iný.

Nad hlavou plávali nahnevane vyzerajúce mraky, tmavo-fialové v prichádzajúcej noci a ťažké od dažďa. Dúfala som, že počasie vydrží, kým nájdem chatu, vyhrabem zo zadného sedadla fľašu lacného vína a usadím sa do jedného z hojdacích kresiel na prednej verande s romantickou knihou v ruke.

Prísľub týždňa plného vína a šťastne prežitých chvíľ ma celý rok držal v nádeji a očakávaní počas nudných hodín angličtiny s driemajúcimi študentmi, keď čítali svoje práce o Chaucerovi, napísané umelou inteligenciou, s kolegami, ktorí prisahali, že *Vojna a mier* je strhujúce čítanie. Katedra angličtiny bola plná ľudí, ktorí by sa s vami radi celé hodiny rozprávali o *Beowulfovi*, modernej literárnej teórii alebo interseksionalite postmoderných textov. Celý rok som sa tešila na jeden týždeň, keď budem môcť zhodiť profesorský plášť a vyraziť na klukaté cesty, ktoré prechádzali pomedzi hebké kopce Catskills, budem čítať o neskutočných stretnutiach a veľkých romantických gestách a nikto ma za to nebude súdiť.

Keď všetci ostatní členovia knižného klubu odmietli ísť na tradičné stretnutie, lebo im život postavil do cesty nejakú prekážku, zostala som len ja a moja najlepšia priateľka Pru – no aj to bolo dokonalé. Potrebovala som to. Pru nechápala, ako veľmi. Nikto to nechápal. Takže keď mi minulý týždeň povedala, že ani ona nemôže ísť, úplne ma to zaskočilo. Nie, to nebolo správne slovo. Sklamala ma, ale nechcela som, aby to na mne videla. Sedela som na pohovke oproti nej, v pozadí bežala v televízii nejaká relácia o pečení. Zaborila som prsty do prikrývky, ktorú som si prehodila cez nohy, pretože v jej a Jasperovom byte bola vždy hrozná zima.

„Je mi to ľúto,“ povedala a nervózne krútila prsteňmi na prstoch. Plavé vlasy mala vypnuté do nedbalého chvosta a už bola v pyžame a huňatých papučiach. Bola drobná a v lete večne spálená od slnka, s veľkými hnedými očami a jazvou na brade, kam som jej vrazila zubami, keď sme mali dvanásť rokov a učili sa robiť saltá na trampolíne. Cez pootvorené dvere na spálni som videla jej kufor, už napoly zbalený. Mala v ňom teplé svetre a roztomilé pletené čiapky. Rozhodne to nebolo letné oblečenie. „Jasper ma prekvapil výletom na Island a toto je jediný termín, keď tam môžeme ísť, lebo, vieš, tá jeho práca...“ trkotala rýchlo, akoby sa domnievala, že ak to povie rýchlejšie, bude to menej bolieť. Akoby si trhala povestnú náplasť z veľmi chlpacej nohy. „Viem, že to nie je príjemné, ale len teraz mi to povedal. Práve som sa to dozvedela. A... čo ak by sme šli na chatu všetci budúci rok?“ Otázka zostala nádejne visieť vo vzduchu.

Nie, chcela som jej povedať, ale nedokázala som to. Nie, nemôžeme. Potrebovala som tam ísť teraz. Potrebujem to každý rok.

Ale keby som to povedala nahlas, čo by sa stalo potom? Nič. Ona by aj tak odišla na Island a ja by som uviazla presne tam, kde som bola. Okrem toho sme obe vedeli, čo pre ňu Island znamená – žiadosť o ruku. Konečne.

Bolo to niečo, na čo čakala celé roky.

Tak prečo by jej záležalo na tom, že nemohla ísť tento rok na chatu? Nebolo to nič v porovnaní s tým, na čo sa tešila celé roky. Preto som nasadila úsmev a prehodila: „Samozrejme. Budúci rok si to vynahradíme.“

„Určite,“ slúbila. „Môžeme sa tento rok všetci namiesto toho spojiť cez videohovor?“

„No tak, Pru. Vieš, že ak ťa Jasper vezme na Island, nebudeš mať čas na videohovor s nikým.“ Potom som zdvihla ruku a ukázala prázdny prstenník. „Vieš, čo ťa čaká.“

Moja najlepšia kamarátka sa nervózne uškrnula. „Možno nie a ja viem, ako veľa pre teba tento výlet znamená...“

„Choď, bav sa a nerozmýšľaj nad tým,“ dodala som a dopila pohár vína. Postavila som sa na odchod, pretože som nechcela, aby videla, aká som z toho hotová. Jasper pracoval ako právny poradca v istej právnickej firme, takže voľno mal len raz za mesiac. Dovoľenku na túto cestu sa mu podarilo vybojovať na poslednú chvíľu. Bola by som netvor, keby som sa preto hnevala.

Prudence teda dokázala náš týždenný pobyt na chate obeť, ale ja určite nie. Zúfalo som po ňom túžila – potrebovala som sa opiť lacným vínom a potom si poplakať, aj keby som tento rok bola v chate sama.

A tak som sa vo svojich tridsiatich dvoch rokoch, bez peňazí, bez vyhliadok a s príliš veľkým množstvom prác vygenerovaných umelou inteligenciou, ktoré čakali na ohodnotenie, vydala sama na šesťnásthodinovú cestu.

Potrebovala som sa stratiť v nejakej knihe.

To som potrebovala viac ako čokoľvek iné.

Okrem toho prešlo desať rokov od vydania knihy *Narcisové sny* od Rachel Flowersovej a to som chcela osláviť. Autorka pred niekoľkými rokmi zomrela a práve jej knihy spojili náš knižný klub.

Myslím si, že v hĺbke duše som však chcela jednoducho odísť, nehľadiac na nič.

Počas šesťnásthodinovej cesty som počúvala audioknihu *Narcisové sny*. Rozprávač bol práve uprostred mojej obľúbenej scény. Z vrecka s rýchlym občerstvením na sedadle spolujazdca som vylovila stuchnutý hranolček a pridala hlasitosť.

„Junie prešla po vratkom mostíku k vodopádu, prehládala očami zelený porast, hľadala akúkoľvek stopu po Willovi, ale cítila, že jej začína pukať srdce. V ušiach jej hučalo. Nebol tam.“

„Len počkaj,“ povedala som jej. „Láska neprichádza ani neskoro, ani skoro.“ Potom som sa zamračila na napoly zjededený hranolček a hodila ho späť do vrečka. Mala som plné zuby rýchleho občerstvenia a toaliet na benzínových pumpách. Takmer dvadsaťštyri hodín na ceste s človekom urobí svoje.

Môj zelený hatchback, ktorý som láskyplne prezývala Hrášok, začal niekde v Kolumbii vydávať vysoký kňučavý zvuk, ale ja som sa ho rozhodla ignorovať. Koniec koncov, Hrášok bol Ford Pinto z roku 1979, tie mali záľubu v explóziách benzínových nádrží. Takže som sa stavila, že bude chcieť odísť vo veľkom štýle a nie pre obyčajné chybné tesnenie alebo únik oleja.

Asi som sa mala otočiť, lebo som si nevedela predstaviť nič horšie, ako uviaznuť v neznámom meste, ale bola som profesorka angličtiny na polovičný úväzok, ktorá si sama vyplňala daňové priznanie a vedela si vymeniť aj pneumatiky, dočerta!

Nič ma nemohlo zastaviť. No. Takmer nič.

Na čelné sklo dopadla veľká kvapka dažďa. Potom ďalšia, práve keď Junie v audioknihe nabrala odvalu opustiť vodopád a uvedomila si strašnú nočnú moru, ktorej sa celý čas bála – že Will ju nemiluje. Nie tak, ako ho milovala ona.

Tieto slová som poznala ako Sväté písmo. Vedela som ich odrecitovať naspamäť, čítala som ich toľkokrát.

Stačilo pár odsekov a Will by sa rozbehol po chodníku k vodopádu, zadýchaný a vyčerpaný. Vzal by ju do svojho náručia a navrhol, aby spolu zrenovovali penzión Narcis, aby sa stal ich domovom. Bol by to ich šťastný koniec.

Vedela som, čo povie, ale srdce mi napriek tomu úzkostlivo zovrelo.

Vedela som, že jej hlas bude jemný a zároveň pevný, keď ho chytí za ruky a pevne ich stisne pod trblietavou spľškou vodopádu. V tej chvíli prišlo kúzlo. Kúzlo, pri ktorom stískalo

srdce, zväzoval sa jazyk, človek zostával bez dychu. V blízkosti *Nevyspytateľných vodopádov*. V blízkosti pravej lásky.

Aké bolo ľúbiť niekoho tak veľmi, až to bolelo?

Zistila som to na vlastnej koži.

Keby bol život ako rozprávková kniha, bola by som naň odborníčka. Väčšinu roka som vyučovala angličtinu na miestnej univerzite. Prednášala som o najväčších romantikoch histórie. Učila som o oddanosti Mary Shelleyovej jej manželovi aj o nevere Lorda Byrona. Rozdala som Keatsove listy a vyzvala študentov, aby sa na svet pozreli cez ružové okuliare.

Hodnotila som študentské práce o *Vampírovi* a Lordovi Byronovi a rozprávala im, že Mary Shelleyová si v zásuvke písacieho stola uchovávala Percyho zväpenatené srdce, pretože to bolo najbližšie k romantike, akú mohol priniesť skutočný život.

Nepotrebovala som lásku. Nepotrebovala som sa do nikoho zaľúbiť. Nepotrebovala som ju vôbec nájsť. Už nikdy viac. Už nikdy viac.

Stačili mi milostné príbehy. Boli bezpečné. Nikdy ma neklamali.

Rozpršalo sa silnejšie a ja som nervózne zovrela volant. Neznášala som, keď som musela šoférovať v daždi. Pru vždy šoférovala, keď sme niekam išli a rozpršalo sa. Utrela som si ruky do džínsových šortiek a zamrmlala si popod nos, že som si mala naplánovať cestu na iný deň a objednať si na noc hotel. Možno by som to stále mohla urobiť, keby som tušila, kde som.

Doriti.

Vzdala som sa pokusu znova načítať Google mapy a uprela som oči na cestu.

Zdalo sa mi, že sa búrka zhoršuje, až napokon začalo husto liať. Myslím si, že som prešla okolo tabule s názvom mesta,

ale nedokázala som rozoznať, čo na nej bolo. Dážď tak hlasno búchal do strechy môjho auta, že som už nepočula ani audioknihu. „*Will mi vtlačil... bozk na... zašepkal... znelo to... ako... sen... Navždy?*“

„Dokelu, to je moja najobľúbenejšia časť,“ zamrmlala som a pridala hlasitosť, ale viac už to nešlo.

Potom cesta predou mnou akoby zmenila smer. Vďaka bohu, možno nájdem nejakú stratenú civilizáciu a prečkám tam búrku.

Vyhodila som smerovku a odbočila na výjazd. Predou mnou sa tiahol starý krytý most pripomínajúci stodolu, ktorý prechádzal ponad malú rieku, no tá sa v tej chvíli penila a búrila. Spomalila som a opatrne ho prešla. Bola som si istá, že v slnečný deň je táto cesta nádherná, ale v tej chvíli som mala pocit, že by som mohla vyraziť do divočiny ako hydroplán a nikdy sa nevrátiť. Cesta za mostom sa stáčala okolo strmého násypu porasteného borovicami a ďalej sa vinula medzi vysokými zelenými jedlami. Povedala som si, že som sa pomýlila, pretože sa mi zdalo, že sa cesta nekončí, až kým sa v opare sivého dažďa neobjavila vysoká hodinová veža a spolu s ňou jemné línie budov, stĺpov verejného osvetlenia a obrysy áut. Malé mestečko.

Noc sa rýchlo blížila. Naposledy som ťukla do telefónu, či sa mi nepodarí obnoviť mapy – v meste predsa musel byť mobilný signál, však? –, ale asi som ťukla príliš silno, pretože telefón sa uvoľnil z magnetického držiaka a spadol na podlahu, pričom so sebou strhol aj prenosný prehrávač na kazety.

Junine tiché úvahy o záhradách za vysokými múrmi a pravej láske okamžite vystriedala burávajúca popová pieseň, taká hlasná, až ma takmer vytrhla zo sedadla.

„*No tak, Eileen,*“ spievalo sa v piesni z osemdesiatych rokov.

Vo svetlách reflektorov sa čosi mihlo. Kútikom oka som to zbadala v tej chvíli, ako som opäť uprela oči na cestu.

Stál tam človek...

Doriti! Strhla som volant doľava. Pneumatiky zapišťali. Auto zamierilo ku krajnici, bokom kolies som narazila do obrubníka. Motor zarachotal (vlastne to bol katastrofálny rachot) a Hrášok prudko definitívne zastal. Popová pieseň stíchla spolu s ním.

2

Prvé stretnutie

SRDCE SA MI ROZBÚCHALO. Panebože, zrazila som ho? Zabila som ho? Bože, ešte stále som splácala študentskú pôžičku. Nemohla som ísť do väzenia.

Odopla som si bezpečnostný pás, nadýchla som sa a vydýchla. Na čelnom skle nebola krv, takže som ho nezrazila, však? Kde bol? Zastavila som rovno pred barom. Červený nápis blikal, spustil sa ešte silnejší dážď.

Otvorila som dvere a s námahou sa postavila na nohy. „Haló?“ zavolala som a zamierila na cestu. V priebehu niekoľkých sekúnd som bola mokrá ako myš. Prstami som si prešla po mokrých medených vlasoch. „Haló?“

Muž sedel na zemi, oválne okuliare mal našikmo a zahmlené. Pomaly sa otočil tvárou ku mne, bol šokovaný.

Ale nie.

Ach, nie, nie, nie, nie...

„Pane, ste v poriadku?“ spýtala som sa a ponáhľala sa pomôcť mu na nohy.

Bol vysoký a šlachovitý, premočený až na kosť, biela košeľa na gombíky sa mu lepila na svalnatý trup. Vyzeral neprítomne, ako svetlovlasý bledý Darcyho duch, rysy však mal ostré. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. V ružovkasto-sivom večernom opare bol veľmi pekný... a veľmi na mňa zazeral, akoby som sa ho práve pokúsila zavraždiť.

Čo som, aby som bola spravodlivá, neurobila. Určite nie naschvál.

„Ste v poriadku? Koľko prstov vidíte?“ Zdvihla som štyri prsty, ale v skutočnosti tri, pretože som štvrtý sklopila...

Chytil ma za ruku a spustil ju. „Tri, poznám takéto triky. Takmer ste ma prešli,“ obvinil ma stroho. V teplom svetle populičných lúčok sa mu oči leskli ako olivíny.

Odtiahla som ruku. „Prečo ste stáli uprostred cesty?“

Vykrútil pery do úškrnu. „Prechádzal som cez ňu.“

„Nie, len ste tam stáli.“

„Takmer ste ma zrazili.“

„Stáli ste uprostred cesty!“

Zohol sa, aby si z asfaltu zobral kľúče. „To stačilo.“ S tým sa otočil a vykročil cez ulicu.

Nechápavo som sledovala, ako odchádza. „Čo to, dočerta, malo byť?“ zamrmlala som, odhrnula si mokré vlasy z tváre a obzrela sa.

Teraz som trčala uprostred cesty ja.

Moje auto stálo pred barom. Neónové písmená nesvietili, až na „O“ uprostred, ktoré zablikalo zakaždým, keď zahrnelo, takže to vyzeralo, akoby vykričlo. Vôbec to nevyzeralo zlovestne. Keď už nič iné, mohla som si tam dať večeru a opýtať sa na cestu k najbližšiemu hotelu. Aj tak som bola príliš vystrašená na to, aby som si znova sadla za volant. Vyhrabala som teda z auta peňaženku a mobil a na-

posledy som láskyplne potľapkala po volante, než som vykročila do baru.

Poslala som správu nášmu čitateľskému klubu: DOSTALA SOM SA DO MESTA.

Ktovie, do akého mesta. Potom som na koniec pre istotu pridala smajlíka, ktorý vyzeral oveľa optimistickejšie, než som sa cítila. O chvíľu mi v telefóne zabzučalo upozornenie: Textovú správu sa nepodarilo odoslať.

Super.

„No,“ zašomrla som, „takto sa určite začínajú všetky horory.“

Bola som sama. V daždi. V neznámom meste uprostred lesov. Bez mobilného signálu. Ak by Freddy Krueger alebo John Kramer, či chlap s pílou vyšiel spoza niektorej budovy, našartovala by som Hrášok a upalovala, až kým by som nedošla do Nového Škótska.

Bude to stáť za to, stále som si opakovala. V opačnom prípade to bolo zbytočné a ja som na toto nezmyselné dobrodružstvo premrhala benzín, zdravý rozum aj svoj čas. Začínala som uvažovať, či som neurobila strašnú chybu.

Oblohu preťal blesk, po ktorom vzápätí zahrnelo, a ja som sa rozbehla k baru.

Dvere sa za mnou s buchnutím zavreli a všetkých sedem návštevníkov sa otočilo ku mne. Na ošúchanú podlahu z tvrdého dreva zo mňa kvapkala dažďová voda. Bolo to trápne. Potichu som sa posadila na barovú stoličku najbližšie k dverám, a keď som to urobila, návštevníci sa vrátili k svojím drinkom.

Táto noc už naozaj nemohla byť horšia.

Aspoňže prestalo pršať.

„Čo vám prinesiem?“ spýtala sa barmanka a podala mi suchý uterák. Vďaka som si ho vzala a začala si z vlasov žmýkať

vodu. Barmanka bola staršia žena s tmavohnedou pleťou, krátkymi šedivými vlasmi a so žiarivo oranžovými nechťami. Mala na sebe roztrhané džínsy a tričko s obrázkom kohúta. Správala sa priateľsky a otvorene, čo mi napovedalo, že často robí terapeutku svojim zákazníkom. Fajn, že som tadiaľ len prechádzala, pochybujem, že by mala čas na všetky moje problémy. „Pivo? Víno? Ovocný drink s dáždničkou? Práve sme dostali ružové s kvietkami.“

„Hm, domáce červené víno. Máte jedálny lístok?“ spýtala som sa s nádejou a ona mi posunula ošúchaný obal. Plast sa na rohoch odlupoval a v časti venovanej nápojom bola zvláštna škvŕna.

„Jasná vec. Pozrite si ho a ja vám prinesiem pitie,“ odvetila, vzala z regálu pohár a odišla.

Barová stolička bola kožená a mokré stehná sa mi na ňu prilepili, keď som sa snažila sadnúť si čo najpohodľnejšie. V bare bolo chladno a ja som sa triasla, keď som si prezerala jedálny lístok. Alebo som sa o to pokúšala. Slová sa rozmazávali, tak som si pretrela oči, ale nezдалo sa, že by to pomohlo. Mali tu pravdepodobne obyčajné občerstvenie ako v každom bare. Jedla som v nich často, takže som vedela, že v ponuke je aspoň hamburger, cheeseburger, hranolčeky a možno kuracie mäsko.

Ešte stále som bola taká rozrušená zo stretnutia s tým čudným mužom, že som vôbec necítila hlad, ale v duchu som počula mamin hlas, ktorý mi dohovárал, že ak sa teraz nenajem, budem neskôr mrzutá a budem mať migrénu. Nemýlila sa, ale bolo to otravné. Prešla som za dobrodružstvom tisícšesťsto kilometrov a dohovárала mi bez toho, aby o tom vedela.

Bar bol malý, osvetlený neónovými nápismi sľubujúcimi RAJ NA ZEMI a NEBESKÝ POKOJ. Cítila som nezameniteľnú

vôňu cigariet napriek veľkej tabuli Zákaz fajčenia za pultom. Dym prenikal do ošúchaných kožených barových stoličiek celé roky a žiadne hĺbkové čistenie by z nich nedokázalo tento zápach dostať. Mne to však neprekážalo. Smrdelo to tu podobne ako v tých podnikoch, kam ma Pru ťahala na vysokej škole. Vždy našla nejakú kapelu, ktorá hrala Beatles, a kričala na ňu, aby zahrala „Dear Prudence“, len aby počula spievať svoje meno.

Keď ste dostali meno podľa nejakej piesne, museli ste z toho vyťažiť to najlepšie.

V bare nebolo veľa ľudí, len pár miestnych pri stoloch vzadu, ktorí na plochej obrazovke sledovali nejaký športový zápas. Myslím si, že futbal.

Keď sa barmanka vrátila s mojím vínom, objednala som si burger a podala som jej späť jedálny lístok. Zapísala si objednávku do svojho bloku a prikývla. „Dobrý výber. Bude to o chvíľu. Ak budete chcieť ešte niečo, budem tam vzadu sledovať zvyšok zápasu,“ povedala a ukázala na televízor. Potom sa naklonila bližšie a zašepkala, akoby to bolo tajomstvo: „Stavila som päťdesiatku na Wimbledon.“

„Škoda, že tomu nerozumiem,“ odvetila som.

Pokrčila plecami. „To je jedno, ale výsledok si nemôžem nechať ujsť. Ach, myslím, že niekto skóroval!“ Obehla barový pult a ponáhľala sa dozadu.

Domáce červené víno nebolo zlé – ovocný sladký černicový merlot. Burger bol hotový o niekoľko minút neskôr spolu s kôpkou rozmočených hranolčekov. Vtedy mi už z vlasov nekvapkala voda, tak som si ich stiahla do chvosta a skúsila zahryznúť. Takmer okamžite som oľutovala, že som si nedala kuracie nugety. Burger chutil skôr po drevenom uhľí ako hovädzom mäse a bol tvrdý ako podrážka. Rozmýšľala som, že

ho vrátim, ale barmanka sústredene hľadela na zápas a ja som ju nechcela vyrušovať. Veď stavila päťdesiat dolárov.

To je v poriadku, povedala som si a vzala som si fľašku kečupu z regálu s koreninami. Etiketa chýbala, asi aby nepropagovali značku. Ľudia sa ku kečupom správali čudne. Tento bol vodnatejší ako väčšina, ale ak maskoval chuť, bolo mi to jedno.

Keď som opäť zahryzla do burgera, zistila som, že to vôbec nebol kečup. Bola to štiplavá omáčka.

Bola taká štiplavá, že už po jednom kúsku som si necítila ústa ani jazyk.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa barmanka, ktorá sa vrátila, akoby vycítila problém.

Potlačila som oheň v ústach. „Áno, v poriadku,“ odvetila som a potom som na dúšok vypila väčšinu vína. Lenže to iba zhoršilo pálenie. Nech už bolo v tej fľaši Satanovej pomsty čokoľvek, pery sa mi priam roztekali.

„Hm, štiplavá omáčka,“ barmanka kývla hlavou a vytiahla niečo z chladničky pod barovým pultom. Bola to škatuľka mlieka – pravdepodobne sa používalo do kávy. Naliala mi ho do pohára a ja som ho vďačne vypila. „Nebojte sa, o chvíľu to prejde. Najprv vždy páli, ale potom v ústach zanechá príjemnú sladkú príchuť. Takže je celkom fajn,“ povedala, keď som dopila pohár mlieka. „Mimochodom, ja som Gail.“

„Eileen,“ odvetila som, schmatla obrúsok a utrela si ním nos. „Prepáčte, netušila som, že som taká slaboška. Čo je v tej štiplavej omáčke?“

„Je to tajomstvo, ako hovorí Frank. Ale tú sladkú chuť už cítite, však?“ dodala s úsmevom.

Už som ju cítila. „Chutí takmer... ako med?“

„Nehovorte to Frankovi,“ varovala ma s úsmevom.

„Beriem na vedomie.“

Nevedela som, kto je Frank, ale zrazu bol mojím úhlavným nepriateľom. Kdesi vzadu v hlave som počula, ako sa Pru smeje môjmu „šťastiu“. Povedala by, že mi musela prebehnúť cez cestu čierna mačka. Mala by som hodiť ponad plece štipku soli a trikrát sa otočiť proti smeru hodinových ručičiek. Pru nikdy nevyzerala ako hlupaňa, kamkoľvek prišla, vedela, čo si objednať v baroch, a dokázala vybrať najlepšie predjedlo z každého jedálneho lístka. Bola z tých, ktorým sa svet jednoducho otváral, a mne chýbala jej aura.

Dúfala som, že si užíva let na Island. Že sedí vedľa plačúceho dieťaťa. Dúfala som, že uvidí veľa nudných ľadovcov a zje veľa mäkkého sobieho mäsa a... bude sa mať dobre.

Nevedela som sa dlho hnevať. Ale teraz som bola v jednom kuse nahnevaná.

Skupinka ľudí v zadnej časti baru zajasala, keď ich futbalové mužstvo strelilo gól, a potľapkávala sa po pleciach. Niekoľko práve vyhral nejakú stávkku – a možno sa skončilo nejaké priateľstvo.

„Dočerta, moja päťdesiatka je fuč,“ zašomrala Gail a pokrútila hlavou.

Znovu som sa napila vína. Jeden hryz z hamburgeru mi stačil, radšej som sa pustila do hranolčekov. Musel byť medzi nimi nejaký nerozmočený...

Gail sa ku mne otočila a spýtala sa: „Takže vás sem priviedol dážď?“

„Áno, zastihol ma, tak som sa rozhodla zastaviť sa tu.“
A takmer som zabila jedného chlapa, pomyslela som si.

„Tak to asi budete čakať do rána,“ odvetila, vybrala z drezu niekoľko pohárov a položila ich na sušiak.

Takmer som sa zadusila rozmočeným hranolčekom. „Do rána?“

Pokrčila plecami. „Už to tak bude.“

Jej sa to hovorilo ľahko. Ja som sa musela čo najskôr dostať do chaty a začať dovolenkovať. Sama. Tento rok ma tam nikto nečakal. „Viete mi odporučiť nejaký hotel?“

„Mali sme tu hotel,“ odpovedala, „ale je v rekonštrukcii. Smola, že ste prišli práve dnes večer.“

Zdalo sa, že smola sa mi počas tohto výletu stále lepí na päty, a nezdalo sa, že sa to čoskoro zmení. Zostával mi teda Hrášok. Spala som už aj na horších miestach ako v aute, napríklad na podlahe pod stolom v stiesnenej požiarnej miestnosti bez okien na univerzite. Takisto som vraj prespala na lavičke v parku uprostred zelene v prvom ročníku, ale na to som sa nepamätala, hoci Pru prisahala, že ma celú noc hľadala.

Vchodové dvere sa otvorili a barom sa prehnal závan dažďa a vetra. Gail preletela očami k novému návštevníkovi a jej obavy sa očividne zmiernili. „Počkajte,“ dodala, „myslím si, že mám nápad.“

„Nemusíte...“

„Dajte mi chvíľu,“ povedala a zdvihla prst, keď niekto prešiel poza ňu a sadol si o tri barové stoličky ďalej. Vyzliekol si fialový pršiplášť. Bol vysoký a hranatý – ako vytesaná socha, ktorá z ničoho nič ožila. On predstavoval jej plán?

Pozrela som sa naňho a v bruchu som pocítila ťažký kameň.

Bože, nie, nie on.

„Anderson, zlatko,“ pozdravila ho Gail, vybrala pohár a naliala mu vodu. „Presne teba potrebujeme.“

Muž, ktorého som takmer zrazila, prešiel pohľadom z Gail na ňu a potom opäť na Gail. Svetlé vlasy mal ešte stále vlhké, ale prezliekol sa do suchého trička a džínsov. Plášť zložil na polovicu a úhľadne ho položil vedľa seba na stoličku tak

opatrne, akoby to bol králik, ktorý sa ocitol v hľadáčiku pušky.
„Mňa?“ zatiahol.

Gail nasadila široký úsmev. „Určite. Ešte stále máš ten podkrovný byt, však?“

Zaváhal. „Áno.“

„A je prázdny, však?“

„Momentálne áno.“ Hoci to znelo, akoby to nechcel priznať.

„Výborne! Táto mladá dáma potrebuje prenocovať,“ ukázala na mňa, „a práve ty si mi zišiel na um. Zastavila sa v našom meste. Priviedol ju sem dážď.“

Konečne skĺzol pohľadom na mňa. V barových svetlách mal krásne jasnozelené oči, takmer mäťové. Cítila som, ako mnou opäť prebehlo chvenie, začínalo sa na pokožke hlavy a prechádzalo až do prstov na nohách. Na lícach mal krátke strnisko, a keď našpúlil pery, z jazvy, ktorá mu ich pretínala na ľavej strane, sa stala tenká biela niť. „Teda ona,“ povedal mrzuto a uprene sa na mňa zahľad. Potom prižmúril oči.
„Aké šťastie.“

Líca mi očerveneli. *Stál si uprostred cesty*, chcela som mu povedať. *Nebola to úplne moja vina*.

Len čiastočne. Pravdepodobne.

Radšej by som zhltnúla vlastnú topánku, ako by som mala prespať v jeho byte. „Budem v poriadku, naozaj,“ povedala som Gail.

„Hlúposť! Kde budete spať?“

„Vo svojom aute...“

„Nebudete spať vo svojom aute!“ vykrikla pohoršená tou myšlienkou. „Medvede dokážu otvoriť aj dvere na aute.“

„Ja ich zamknem.“ Aj keď, ak mám byť úprimná, predstava, že sa zobudím vedľa medveďa, ma nenapĺňala nadšením.
„Alebo si nejako poradím,“ dodala som.

„Anders, povedz jej, že môže prespať u teba v podkroví,“ nedala sa Gail. Zjavne nebrala nie ako odpoveď, keď mu priniesla tanier s jedlom, ktorý stál vo výdajnom okienku, odkedy som tam prišla. Možno chodil do baru na večeru často. „Andie?“

Strčil si do úst cibuľový krúžok. „Veď ak chce riskovať v aute stretnutie s medveďom, kto som, aby som zasahoval?“

„Anderson!“ Gail doňho hodila barovú utierku.

Chytil ju a po prvý raz sa usmial. Takže nebol len náladový chlap, ktorý dobre vyzeral. Kto by to bol povedal? „Žartujem,“ zatiahol a obrátil hlavu ku mne. „Ibaže by ste radšej riskovali toho medveďa?“

Rečičky, rečičky, pomyslela som si. Samozrejme, nechcela som spať vo svojom aute, ale zostať v podkroví u niekoho, koho som takmer zrazila...

Nenávidím ho, uvedomila som si. Nie veľmi, len trochu. Takým nenápadným popraškom nenávisť. Ale bolo to dosť nenávisť na to, aby som vážne uvažovala o tom, že keby stál na okraji útesu, tak ho z neho zhodím. Nezhodila by som ho, ale pokušenie tu bolo.

Prekrížila som si ruky na hrudi. „Pôjdem do toho podkrovného bytu. Ďakujem,“ oznámila som rázne.

Pery sa mu nepatrne zachveli, akoby bojoval s úsmevom. „V tom prípade ste v ňom vítaná, ak vám neprekážajú škorce v odkvape.“

Škorce. Ako tetovanie za Prudenciným a mojím ľavým uchom. *Aby nám pripomenulo, že tak ako spev škorca, príbehy sú rôzne*, povedala Pru, keď ma držala za ruku, pretože tetovanie mi pripadalo ako ľadová triedň prechádzajúca priamo cez lebku. *Ale bude to vyzerat' super, však?*

Neprítomne som si pošúchala tetovanie. Bolo už vyblednuté a vždy mi ho zakrývali pramene medených vlasov.

Prezrela som si toho chlapa.

Vyzeral, že je v mojom veku – okolo tridsiatky –, na prste nemal obrúčku. Svetlé vlasy sa mu jemne krútili okolo uší a dodávali mu chlapčenský šarm pod všetkou tou Darcyho odvahou, ktorú vyžaroval. Nos mal trochu krivý, výrazné lícne kosti, plné pery, dlhé svetlé mihalnice.

Určite nebol môj typ, ale nemohla som z neho odtrhnúť oči. Akoby sa ho môj mozog snažil zaradiť. Pripadal mi známy? Strela som ho už niekedy predtým? Nie, určite nie. Bola som len unavená, lačná po akejkolvek ľudskej interakcii po dvadsiatich štyroch hodinách cesty a zrazu som si viac ako kedykoľvek uvedomovala, že moje tričko s nápisom Fleetwood Mac je príliš obnosené, ružová športová podprsienka príliš nápadná, tenisky príliš mokré a... Bola som si istá, že tvár mám stále červenú od štipľavej omáčky, vlasy ako vlhké zmotané myšie hniezdo, ktoré som si neumyla už... tri dni? Prešli už tri dni? Alebo štyri? Potiahla som si koniec chvosta a snažila sa nevliezť pod pult a neprepadnúť sa pod zem.

„Škorce mi neprekážajú,“ utrúsila som napokon.

„Výborne!“ vyhrkla Gail. „Dohodnuté.“

Otočil sa k nej. „Nemôžem predsa odmietnuť tvoju prosbu, Gail. Bez teba a tvojho brata by som umrel od hladu.“ Cez malé okienko do kuchyne zamával na kuchára a urastený chlap s tmavohnedou pleťou, hustým sivým obočím a ešte pôsobivejšími fúzmi mu mlčky zamával naspäť.

Gail pohľadila Andersa po ruke ako starostlivá babička. „Ach, ver mi, vy dvaja si budete rozumieť ako hrášok s mrkvou, cítim to v kostiach.“

No, nebola som si istá, ako dlho trvá, kým sa hrášok pozrie mrkve do očí, ale vyhýbala som sa tomu, akoby to bol nejaký olympijský šport a ja som sa usilovala o zlato.

Gail, hrdá na seba, odišla vypravadiť futbalových fanúšikov na opačný koniec baru.

Dopila som pohár vína, pery mi stále brneli od štiplavej omáčky a rozmýšľala som, či by predsa len nebol medveď v aute lepšou voľbou.